

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Athanasio. 144.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Luc. 7.
Matt. 9.
Ibidem.
Petrus
Apostolorum
coryphaeus.

peccata vestra. Fecit autem, cum meretricem, & publicanum Matthæum & Samaritanā, & Paralyticum, atque adeo ipsum Petrum Apostolici sodalitiij coryphaum, non solum corporeis, sed etiam spiritualibus peccatis ac morbis liberavit. Quocirca si Christum imitari cupis, magna iis, qui delinquent, peccata condona. Nam exigua, & vt communia plerique dissimulant, & precibus permouentur. At verò maiora, ij duntaxat remittunt, qui magnā ad Deum conscientiam habent, ac magna ab eo pro preclaris actionibus præmia expectant.

Thaleleo. 143.

Præclare ac prudenter facis, qui, inutilis illius & amaræ lectionis exclusa nauſea, diuinæ doctrinæ lectioni operam des, Christi que indata pio ac Dei amore prædito animo susceperis. Nolite igitur dare sanctum canibus, hoc est Iudæis, qui diuinum sermonem persæpe acceperunt, ac rursus ad vomitum suum reuertuntur: aut hæreticis, ad veram doctrinam se conferentibus, ac rursus ad priorem sententiæ peruersitatem redeuntibus. Margaritas item ne ante porcos proiciamus, diuino interdicto prohibemur, hoc est ante eos, qui in vitiosis affectionibus voluntantur, ac porcinū vitæ genus sequuntur: ne fortè conculcent eas pedibus, nimirum in sceleratis suis studiis diuino nomini contumeliā inferentes: & conuersi disrumpant vos. Si quidem diuinorum mysteriorum cum huiusmodi hominibus cōmunicatio, iis, qui per contemptum ea impertiunt, eiusmodi diruptio est, ex qua emergere nequeant.

Athanasio. 144.

Matt. 7.
Luc. 16.
Præſens
voluptas
penā accersit.

Quid tu, cum arctam viam tibi tenendam proposueris, ac de ea re pacta cum Deo inieris, lata via, quæ ad mortem ducit, incedis? Nam præſens indulgentia futuram pœnam accersit. Contrà, præſens

ματθαῖον καὶ σαμαρείτιδα καὶ περὶ
λυτον, καὶ αὐτὸν Πέτρον τοῦ τῶν θιάσου
τῆς μαθητῆς κορυφαῖον. ὃ μὲν οὖν σω-
ματικῶν, ἀλλὰ καὶ ψυχικῶν ἀπολύσαι
ἀμαρτημάτων καὶ νοσημάτων. εἰ οὖν
τὸν χριστὸν θέλεις μιμνήσασθαι, τὰ με-
γάλα συγχώρησιν τῶν πᾶσι ἀμαρτή-
ματα. τὰ γὰρ βραχέει καὶ ὡς κοινὰ
παρορῶσιν οἱ πλείονες. καὶ ὡς κλη-
σθὲν χρεῖζονται τὰ δὲ μείζονα, μόνος
οἱ μεγάλην ἔχοντες πρὸς θεὸν τὴν συ-
νείδησιν, καὶ μεγάλους μισθούς παρὰ
αὐτοῦ τῆς λαμπρῆς ἀράξεως ἀρε-
τῶν.

Θαμελαῖα. ρμγ.

Καλῶς καὶ νόμιμῶς προσέχεις τῇ
ἀναγνώσει τῆς γέρας παιδείας. τῆς
ἀνωφελούς σκείνης καὶ ἀλμυρῆς ἀνα-
γνώσεως τὸν ναυπασμὸν ἀποκλεισά-
μενος, καὶ τὰς τοῦ χριστοῦ ἐπιπέλας θεο-
φιλῶς προσδέξασθαι μὴ δυπέ ποι-
νῶν τὸ ἄγιον τοῖς κυσὶ, τοῖς πολλὰ κίς
τὸν θεὸν λόγον δεξασθαι ἰουδαίους,
καὶ πάλιν ὅτι τὸν ἴδιον ἔμετο ὅτι σφί-
φουσιν. ἢ τοῖς ἐξ ἀίρεσων ὅτι τὸν ἀ-
ληθῆ λόγον ραδίζουσιν, καὶ παλιννο-
σοῦσι πρὸς τὴν πρῶτην κακότητα.
τὸ δὲ μαργαρίτας μὴ βάλλειν ἐμ-
προθεν τῆς χοίρων ἐκελεύθη, ὅτι
τῆς πάσης συμφυρομένων καὶ χοιρῶ-
δι βίον μεταχόμενον, μὴ ποτε χετα-
πατήσασιν αὐτὸς, ἐν τοῖς ποταμοῖς αὐ-
τῆς ὅτι τὴν δέμασι, βλασφημοῦντες
τὸ θεῖον ὄνομα, καὶ σφραγίζοντες ῥηξασιν
ὑμᾶς. ἢ γὰρ πρὸς τοὺς τοῖς τοῖς
τῆς μυστηρίων μεταδόσις, ῥῆξ ὅτι
ἀνεχέρτος τοῖς χεταφρονητικῶς με-
ταδιδούσιν.

Αθανασία. ρμδ.

Τὶ τὴν φεβὴν ἐλόμμενος, καὶ τὰς συν-
θήκας ὑποφ' αὐτῆς θεῶν ὡς ἀρχόμε-
νος, τὴν πλατείαν ὁδὸν εἰς ὄδον. τὴν
εἰς θάνατον φέρουσαν. ἢ γὰρ εἰς ἅπαντα
ἀφειδέα, τὴν ἐκείνου φέρει τιμωρίαν

ἢ σὲ παροῦσα κέρως, καὶ τῆς ὀρέξεως σέσωσιν, τὴν μέλλουσαν τῆς ἀγαθῶν ἐπιμαζεῖσπιλασιν.

afflictio, & cupiditatum compressio furorum bonorum fructum atque oblectamentum parat.

Μάρωνι ρμz.

Maroni. 145.

Εἰ καὶ τὴν ἱερωσύνην ἀπειρομῆ καὶ ληϊμάτων ἠρπασαίς ὀλεσῆ, λαθῶν τοὺς ἀνθρώπους ὡς ἀβλεπιοῦτας πρὸς τὴν ἀλήθειαν. ἀλλὰ μὴ καὶ τὴν μέλλουσαν οὐτω νομίσης λαθάνειν ἀπαπόδοσιν. οὔτε γὰρ θαυματουργία εἰς ὄνομα χριστοῦ γνομὴν παρὰ πινῶν, οὔτε δαιμόνων ἐπιτίμησις, οὔτε δυνάμεων ἐνέργεια πολλῶν, ἐξελέσθαι τῆς φοβερᾶς φλογὸς τοῦ ἰσχυροῦς αὐτῆς δυνάμεως. εἰ δὲ φαίη τις. ἢ οὐδὲ συνεχάριε ὁ θεὸς τοῖς ἀναξίοις τὰ θαύματα, φαίη ἐγὼ, ὅτι ἀλλὰ τὴν δόξαν οἰκείου ὀνόματος ἐπλήρου τὰς θεοσημείας ὀκύεος, καὶ τῆς δαιμόνων καλοῦν ἐπιβλάσ, καὶ ὁδὸν τῶν εὐαγγελίων ὀμαλίζων ἀποστολοποιῶν ἀμφοτέρω κατὰ κρισιν οἷσφι τοῖς ἀγνώμοσι μέγιστα, ὅτι ἰσοαύτης παρὰ θεῶν τυχόντες δυνάμεως τὸν δότῆρα τῶν ἀγαθῶν ἐκείως ἠγνόησαν, τοὺς μὲν δαίμονας καὶ τὰ πάθη ἐπικλήσφι χριστοῦ βραβεύοντας, ἀχάριτοι δὲ ὑπὸ τῆς ἐλεγχόμενοι. οἱ γὰρ πονηροὶ καὶ παγκράτεροι δαίμονες ἐπιειθέτεροι τούτων γέγονασιν, καὶ δειλιάσαντες τὸ κυεῖσ τὸ ὄνομα, καὶ σὺ τὰ χεῖρ πολλῶν βραβεύσαντες. ὁθεν τοῖς ἀφυκτος ἠπιέληται κόλασις, ἀποχρεῖτε ἀπὲ ἐμοῦ, ὅδε οἶδα ὑμᾶς, οἱ ἐργάται τῆς ἀνομίας ἀκούσιν.

Et si concursatione ac pecuniarum mole Sacerdotium rapuisti, homines, utpote ad veritatem cæcutientes, fallens: at non item est quod putes te futuram retributionem latere posse. Nam nec miraculum in Christi nomine à quibusdam editum, nec dæmonum obiurgatio, nec virtutum multarum operatio, exhorrenda flamma eos, qui huic obnoxij erunt, extrahere poterit. Quod si quis dicat, cur ergò Deus edendorum miraculorum potestatem indignis hominibus faciebat? responderim ego: Quoniam Dominus ad conciliandam nomini suo gloriam diuina signa perpetrabat, tum vt dæmonum insidias prohiberet, tum vt planam & inoffensam Evangelio viam muniret; Quorum vtrumque grauiorem ingratum hominibus pœnam afferret, quod videlicet tantam à Deo potentiam consecuti, bonorum datorem sponte sua ignorarunt: dæmones nimirum euicentes, ac morbos inuocato Christi nomine profligantes, ingratitude autem ab ipsis conuicti. Siquidem improbi ac sciuissimi dæmones obsequentiores, quàm isti, se præbuerunt, vt qui Domini nomen pertimuerint, ac quàm celerrimè in fugâ se dederint. Quamobrem ipsis inuitabile supplicium denunciatum est, illud nempe à Christo audientibus, Discedite à me operarij iniquitatis, nescio vos.

Act. 19. Math. 7.

Cur Deus improbis miraculorum gratiam concedat.

Math. 7.

Τιμοθέω ἀναγνώστη ρμz.

Timotheo Lectori. 146.

Καλῶς ἐρευνᾶς τὰς γραφὰς ὁ τῆς πρῆμων ἔμπορος μαργαριτῶν. καὶ συντόμως ἐρωτοῦ τοὺς ζητεῖς. πούτε χάριν τὸ φῶρον προσενεγκεῖν ὁ λεπρῶς ἐκελεύετο, ὅσφι ὁ νόμος προσέταξεν, ἵνα δευξῆ τῆς δύο ἀσθηκῶν ἡ ὀμόνοια. καὶ ὅτι ὁ νῦν τῶν ἐργασάμενος, αὐτὸς ὅστιν ὁ καὶ τὸν νόμον ἐνβέβημος.

Scripturas pulchrè scrutaris, ὁ eximia-rum margaritarum mercator. Ac paucis, quod quæris, expediam. Eam ob causam leprosus munus lege indictum offerre iubebatur, vt vtriusque testamenti concordia demonstraretur: quodque is, qui nunc morbum depulit, idem ipse est, qui legem quoque imposuit.

Ioan. 9. Matt. 13. Matt. 8. Cur leprosus munus offerre iubeatur.